

První voják AČR obdržel finanční pomoc z Vojenského fondu solidarity

Budu bojovat – nevzdám to!

Sympatický kluk ve svetru, s příjemným, tichým hlasem a s nesmělým úsměvem na tváři. Trochu oteklý obličej a oči, které neustále slzí. Není to ale projev emocí, ale následek léčby – protonového záření, kterým musel osmadvacetiletý desátník Stanislav Vajda z 13. dělostřeleckého pluku v Jincích projít. V lednu tohoto roku ho diagnóza srazila na kolena. Rakovina.

Do té doby běhal, sportoval, hrál na basketaru v kapele. Nikde ani známka nemoci. Nikdy nemarodil, téměř nikdy neměl ani rýmu. „V první chvíli tomu ani nevěříte a říkáte si, to snad není možné, protože v rodině jsme tuto nemoc nikdy neměli,“ vzpomíná Stanislav Vajda. „Pak to na vás spadne jako deka a ptáte se, co bude dál. Vidíte svou ženu a tři malé děti a je pravda, že vás to hodí úplně na jinou kolej, protože přemýšlíte o nich, jak to všechno zvládnou...“

Do armády napodruhé

Do armády už měl našlápnuto v roce 2008, prošel všemi zdravotními a psychologickými testy. V tu dobu však byly náborové ze strany armády zastaveny. Stanislav Vajda proto odešel pracovat do továrny.

obyčejná a šťastná mladá rodina. Až do ledna letošního roku.

Rána z čistého nebe

„Manželovi trochu natekla pravá část krku, nelíbilo se mi to,“ říká mladá manželka desátníka Vajdy na mateřské dovolené, která s námi sedí u stolu. „Nějakou dobu to přehlížel s tím, že to odezní samo, ale když začal omdlívat, věděla jsem, že je zle.“

To potvrdily i testy z Vojenské nemocnice v pražských Střešovicích. Tři nádory v oblasti hlavy. Léčba začala téměř okamžitě. Chemoterapie

se oženil a narodily se první dvě děti. V roce 2011 uviděl náborový leták armády. Tak proč to nezkusit teď?

Všemi testy prošel opět na výbornou a po výcviku zamířil k dělostřelcům do Jinců jako nabíječ. Roky plynuly a rodina se rozrostla o dalšího syna. Celkem

se všemi důsledky. „Říkal jsem si, s armádou je konec, ale co rodina, jak to zvládne žena se třemi malými dětmi,“ prožíval znovu těžké chvíle Standa. „V tuhle chvíli poznáte, jakou velkou sílu vám v boji s tímto nepřítelem dává rodina a hlavně děti. Psychická podpora je

strašně důležitá.“ A ta nepřicházela jenom od rodiny a všech příbuzných, kteří rodině pomáhali. Pomoc přišla i od kluků z baterie. Od samotného počátku ho drželi a podporovali.

„Kluci z mojí baterie mě psychicky drželi od začátku,“ vzpomíná desátník. „Nikdy jim to nezapomenu, protože mě nehodili přes palubu, ale byl jsem pořád jeden z nich. Prostě kamarádi na život i na smrt, kteří mě vždycky neskutečně nabili energií.“ A nepodporovali ho jen psychicky. Uspořádali na něj mezi sebou finanční sbírku, protože se rodina začala dostávat do problémů. Vybrali téměř padesát tisíc. To bylo na začátku léčby. Částka mu pomohla překlenout nejtěžší období.

Chemoterapie, pak proton

Po martyrii všech vyšetření dostával od ledna první dávky chemoterapie. Dostavily se všechny průvodní znaky. Přišel o vlasy, bylo mu zle od žaludku, zhubl. Tak to šlo po několika měsících. „Víte, kdybych byl sám a neměl jsem rodinu a hlavně děti, vzdal bych to,“ svěřil se tichým hlasem Vajda. „Děti, to byla ta hnací síla, která mě vždycky nakopla, kvůli nim jsem se rozhodl bojovat s tímto neviditelným a hlavně tichým nepřítelem.“

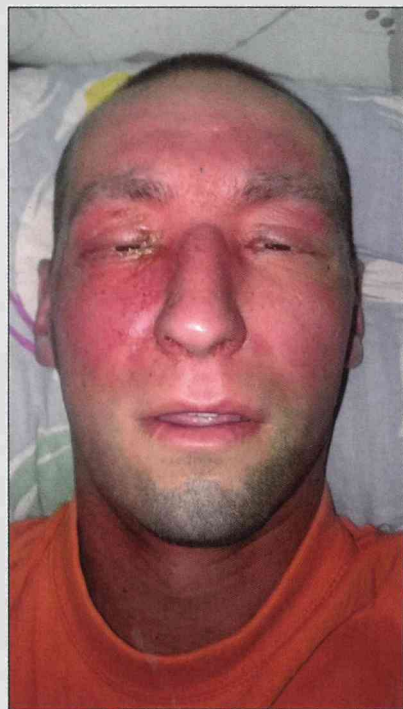
Po celou dobu chemoterapie, kterou podstoupil v Plzni, ho podporoval skvělý tandem lékařek Korunkové a Ježkové. Následovalo rozhodnutí o ozarování. Pro jeho typ nádoru by byla vhodná protonová léčba. Ta ale stojí spoustu peněz a téměř žádná ze zdravotních pojišťoven ji neproplácí. Tady se na sympatického

a nesmírně skromného vojáka usmálo štěstí. Ze zákona je pojištěncem Vojenské zdravotní pojišťovny. Ukázalo se, že ta jediná tento druh léčby proplácí. „Byl to úžasnej pocit, už takhle byla rodina finančně téměř na dně, protože po všech nutných platbách nám zbývalo dvě stě padesát korun na měsíc,“ vzpomíná táta tří malých dětí.

Rub a líc léčby

Léčba ale nebyla jednoduchá. Musel se přemístit do Prahy, protože na léčbu dojížděl do protonového centra do nemocnice Na Bulovce. Bydlel na ubytovně v Ruzyni. „Každá cesta do nemocnice a z nemocnice byla jeden velkej stres,“ konstatuje desátník. „Měl jsem popálený obličej, byl jsem vyhublý, nemohl jsem jíst, protože jsem měl spálené i polykací cesty, lidé si ode mne odsedávali, protože si mysleli, že jsem nemocný bezdomovec.“

Opět ho držela rodina a příbuzní a kamarádi. Kromě dělostřelců ho drželi i kamarádi z kapely, se kterou hrával jako baskytarista ve chvílích volna. „Hrajou dál beze mne, ale pořád jsme

v kontaktu a doufám, že si pak s nimi zabraju nějakou parádičku,“ těší se nadšený rocker.

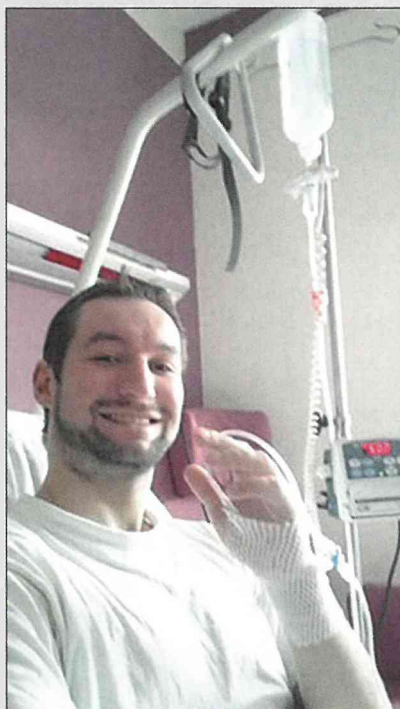
V lednu do maskáčů?

Nyní, po deseti měsících, má léčbu za sebou a prochází dalšími testy, jak léčba zabrala. Na hodnocení je ale ještě příliš brzo. Lékaři mu dávají velkou naději. „Pokud bude všechno probíhat v pohodě, už v lednu bych prý mohl nastoupit zpátky k dělostřelcům,“ říká odhodlaně mladý voják. „Ani nevíte, jak rád obléknu maskáče a vrátím se mezi kluky.“ Nejvíce se však těší, že se konečně vrátí všechno do zajetých kolejí jako před jeho nemocí. „Moje největší štěstí je moje žena a moje děti, protože to,

co musela zvládnout, a ještě mě psychicky podporovala, když jsem byl na dně, to jí nikdy nezapomenu. Moc nás to spojilo a já jsem zjistil, jak je silná, proto vím, že nás dva hned tak něco neporazí,“ říká silným hlasem nemocný voják.

Pomohl Vojenský fond solidarity

Od letošního července na rodinu však opět dolehly finanční potíže. „Po upozornění na tento konkrétní případ řídicí výbor fondu na svém zasedání rozhodl o poskytnutí okamžité finanční pomoci desátníku Vajdovi k překlenutí těžké situace, do které se nevístní

vinou dostal,“ informoval zástupce náčelníka Generálního štábu AČR – inspektor AČR a zároveň předseda Vojenského fondu solidarity generálmajor Jaroslav Kocián. Na tomto případě se ukazuje, že vzniklý fond je dobrým, efektivním a hlavně rychlým nástrojem, jenž pomáhá vojákům řešit jejich tíživou situaci téměř ihned. Při této příležitosti vyzval generál Kocián všechny vojáky, aby se do fondu svým příspěvkem zapojili. „Je to náš fond a přispívat do něj bychom měli především my, vojáci, protože nikdy nevíme, kdy ho kdokoli z nás může potřebovat.“

Fond má prozatím dva hlavní partnery – Asociaci branného a bezpečnostního průmyslu a Vojenskou zdravotní pojišťovnu, díky které mohl nemocný voják podstoupit účinnou léčbu nádorového onemocnění v protonovém centru jako její pojištěnec zdarma.

Už vím, jakou cenu má pomoc

„Chtěl bych všem, kteří mě podporovali, moc poděkovat,“ říká sympatický a hlavně nesmírně skromný Stanislav Vajda, který má nejtěžší chvíle už za sebou a čekají ho nezbytné testy a magnetická rezonance, které prokážou účinnost léčby. „Velký dík, kromě rodiny, patří i klukům z mojí baterie, kteří mě psychicky drželi a byli se mnou neustále v kontaktu.“ Byl to také jeden z jeho kamarádů z Jinců, četař Josef Zrostlík, který na jeho případ upozornil terénní pracovníci rotmistryni Jitku Novotnou, a ta následně kontaktovala armádní fond.

„Za pomoc fondu jsem velmi vděčný, a hned jak mi to můj stav dovolí, chci se vrátit k útvaru a ke klukům. Se ženou jsme se dohodli, že kromě toho, že se staneme trvalými přispěvateli do fondu, tak bych chtěl všechny prostředky, které mi teď pomohly, do koruny vrátit, protože je může potřebovat zase někdo jiný,“ svěruje se odhodlaně sympatický desátník.

Jana DECKEROVÁ ■

foto: autorka a archiv desátníka Vajdy